

Отже, політика стимулювання розвитку малого, середнього та великого підприємництва в Україні потребує в першу чергу забезпечення стабільності в оподаткуванні прийняття нормативно правових актів, які в своїй основі повинні досягнути мети посилення стимулюючого впливу податків на розвиток виробництва, збільшення видів податкових пільг для бізнесу, зростання обов'язковості та рівності у сплаті податків усіх юридичних і фізичних осіб.

Для досягнення вищенаведених цілей пріоритетними напрямками реалізації економічної політики України повинні стати:

- встановлення стандартів справедливого і соціально відповідального підприємництва;
- оптимізація та спрощення процедур за початкування підприємницької діяльності в Україні;
- зосередження розв'язання завдань зі створення ефективної системи підтримки розвитку та моніторингу підприємств в єдиному уповноваженому державою центрі;
- удосконалення нормативно правових відносин з урахування їх сучасного стану;
- спрямування державних ресурсів та фінансового забезпечення на кредитування ефективних виробництв та підтримки структурної перебудови економіки з напрямку розвитку малого бізнесу;
- вирішення проблеми корупції у приватному секторі спільно з проблемою корупції в державі.

Список використаних джерел

1. Дідур С. В. Регулювання попиту та пропозиції на макрорівні./ С. В. Дідур; монографія. Київ: Науковий світ, 2005. 320 с.
2. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні». Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14/ed20181116#n68.
3. Господарський кодекс України . режим доступу: URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15.
4. Закон України Про запобігання корупції. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>

Сидорчук Владислав Васильович, аспірант
кафедри кримінального процесу
Національного університету «Одеська
юридична академія»

ПІДСЛІДНІСТЬ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ

Ст. 38 Кримінального процесуального кодексу України (далі - КПК) в редакції від 04.10.2019 року передбачає наступні органи досудового розслідування, які в своєму складі мають слідчі підрозділи:

- Національна поліція України;
- Служба безпеки України;

- орган, що здійснює контроль за додержанням податкового законодавства;

- Державне бюро розслідувань;

- Підрозділи детективів, підрозділ внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України [1].

Однак варто згадати і прослідчих прокуратури. Так, незважаючи на те, що у ст. 38 КПК України не згадується про слідчих прокуратури, у п. 4 Перехідних положень ЗУ «Про прокуратуру», законодавець легалізує діяльність слідчих органів прокуратури. Але лише до початку діяльності Державного бюро розслідувань, однак не пізніше 5 років після набрання чинності Кримінальним процесуальним кодексом України [2].

В свою чергу п. 9 «Перехідних положень» Конституції України також продовжує прокуратурі повноваження відповідно до чинних законів реалізовувати функцію досудового розслідування до початку функціонування органів, яким законом будуть передані відповідні функції [3].

Фактично 5 років з набрання чинності КПК минуло, органи, функції яких виконували слідчі прокуратури - ДБР і НАБУ уже створені і почали функціонувати у 2018 році. Однак у п. 1 Перехідних положень КПК зазначається, що до дня введення в дію положень КПК, які регламентують підслідність ДБР, повноваження щодо досудового розслідування здійснюють слідчі органів прокуратури, які користуються повноваженнями слідчих - щодо злочинів, передбачених частиною четвертою статті 216 КПК (у ч.4 ст. 216 зазначаються злочини підслідні Державному бюро розслідувань). Передача кримінальних проваджень до ДБР здійснюється з урахуванням особливостей, визначених ЗУ «Про Державне бюро розслідувань». В свою чергу, абзац 2 п. 4 ЗУ «Про Державне бюро розслідувань» констатує, що матеріали кримінального провадження, які на день набрання чинності ЗУ «Про Державне бюро розслідувань» перебувають в іншому органі досудового розслідування на стадії досудового розслідування, але підслідні Державному бюро розслідувань, у тримісячний строк після початку здійснення Державним бюро розслідувань функції досудового розслідування передаються до відповідного підрозділу (органу) Державного бюро розслідувань для продовження провадження. Кримінальні провадження, які до початку діяльності Державного бюро розслідувань розпочаті слідчими органів прокуратури і перебувають на стадії досудового розслідування, продовжують здійснюватися слідчими органів прокуратури до закінчення досудового розслідування, але не довше двох років. Рада прокурорів України займає позицію, що ці 2 роки рахуються з початку діяльності ДБР, тобто з 27.11.2018. Відповідно до 28.11.2020 року слідчі прокуратури продовжують здійснювати розслідування, але у вже розпочатих розслідуваннях [4].

У Кримінальному кодексі у примітці до ст. 45 визначені корупційні злочини. Їх можна поділити на безпосередньо корупційні - злочини, передбачені статтями [210,354,364,364¹, 365², 366¹, 368-369²](#)

КК України. І умовно корупційні - які передбачені статтями [191](#), [262](#), [308](#), [312](#), [313](#), [320](#), [357](#), [410](#) КК України, однак у випадку їх вчинення шляхом зловживання службовим становищем.

Зважаючи на ст. 216 КПК України, можна визначити органи, які розслідують корупційні злочини ГИ.

Так слідчі підрозділи Національної поліції розслідує корупційні злочини, передбачені статтями 262, 308, 312, 313, 320, 357 КК України.

Слідчі підрозділи СБУ розслідують корупційний злочин, передбачений статтею 364 КК України, однак за умови, якщо цей злочин був встановлений під час розслідування злочинів, передбачених статтями 328, 329, 422 і якщо цей злочин не віднесений до підслідності НАБУ, а не підслідний він йому буде у випадку, якщо не виконується одна з умов: вчинення злочину певним колом осіб, або розмір предмета злочину чи завданої ним шкоди в п'ятсот і більше разів перевищує розмір прожиткового мінімуму для працездатних громадян.

НАБУ в свою чергу розслідує корупційні злочини передбачені наступними статтями Кримінального кодексу: 210, 354, 364, 368, [368⁻²](#), [369](#), [369⁻²](#) і умовно корупційні 191, 410, але за умови дотримання однієї з умов: вчинення злочину певним колом осіб, або розмір предмета злочину чи завданої ним шкоди в п'ятсот і більше разів перевищує розмір прожиткового мінімуму для працездатних громадян, або злочин передбачений статтею 369, частиною 1 статті [369⁻²](#) КК України вчинено щодо службової особи іноземної держави.

У тому випадку, якщо корупційні злочини передбачені наступними статтями Кримінального кодексу: 210, 354, 364, 368, [368⁻²](#), [369](#), [369⁻²](#) і умовно корупційні 191, 410 не мають умов, які відносять їх до підслідності НАБУ, вони розслідуються слідчими підрозділами Національної Поліції України.

Стосовно ДБР - то цей орган розслідує корупційні злочини, передбачені статтями 262, 308, 312, 313, 320, 357 КК України, у тому випадку, якщо вони вчинені певним колом суб'єктів, зазначених у п. 1 ч. 4 ст. 216 КПК України.

Слідчі прокуратури продовжують розслідувати наявні кримінальні провадження, у тому числі щодо корупційних злочинів.

Підсумовуючи, варто зазначити, що злочини, які позиціонує Кримінальний кодекс України як корупційні розслідуються слідчими підрозділами наступних правоохоронних органів: Національна поліція України; Служба безпеки України; Державне бюро розслідувань; підрозділи детективів, підрозділ внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України і продовжують розслідування в уже розпочатих кримінальних провадженнях слідчі органів прокуратури. Така кількість правоохоронних органів, частина з яких реалізує відмінну від розслідування корупційних злочинів діяльність, сприяє періодичним суперечкам між зазначеними органами, зменшує можливість для формування значного, професійного слідчого апарату і знижує професіоналізм останніх. Окрім того, між зазначеними вище органами відсутнє чітке, просте розмежування підслідності, з наявними багатьма

умовностями. Законодавцю варто приділити увагу стосовно зменшенню кількості органів, яким підслідні корупційні злочини, або чітко і зрозуміло розділити підслідність між наявними органами, або зменшити кількість органів і чітко, зрозуміло розділити між ними підслідність.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n676>.
2. Закон України «Про прокуратуру». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#n865>.
3. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#n4947>.
4. Закон України «Про Державне бюро розслідувань». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/794-19>.

Сіра Аліна Василівна,

аспірант кафедри адміністративного та фінансового права Національного університету біоресурсів і природокористування України

ВИЗНАЧЕННЯ ПІДСТАВ СКЛАДАННЯ ОРГАНАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ПРОТОКОЛУ ПРО АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ, ПОВ'ЯЗАНЕ З КОРУПЦІЄЮ

На сьогоднішній день в судах України є розповсюдженими справи, пов'язані із притягненням осіб до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень, пов'язаних з корупцією. Одним із найпоширеніших адміністративних корупційних правопорушень, є порушення вимог фінансового контролю, відповідальність за яке передбачена статтею 172-6 КУпАП.

Згідно статті 221 КУпАП, повноваження розглядати справи про адміністративні правопорушення, передбачені, в тому числі за порушення вимог фінансового контролю, відносяться до компетенції суддів. В більшості випадків, розгляд вказаних адміністративних справ даної категорії здійснюється на підставі матеріалів адміністративної справи, які надходять до суду переважно від органів Національної поліції.

Вказане свідчить про те, що саме працівники органів Національної поліції України, встановлюють та перевіряють факт вчинення відповідною особою правопорушення, пов'язаного з корупцією, відповідальність за яке передбачена статтею 172-6 КУпАП. Проте, розглядаючи вказані адміністративні справи, суди часто залишають поза увагою та не досліджують і не встановлюють того факту, чи відноситься взагалі до компетенції органів Національної поліції України повноваження, пов'язані з контролем та перевіркою декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.